

Arrest

nr. 61 567 van 16 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FALLAH, die loco advocaat M. FRERE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 13 augustus 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 7 december 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 8 december 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U werd gehoord voor Dienst Vreemdelingenzaken op 28/09/2010, waarbij u wegens uw psychische gezondheidstoestand geen verklaring kon afleggen. U werd voor het Commissariaat-generaal gehoord op 23/11/2010, waarbij het evenmin mogelijk was een verklaring af te leggen omwille van uw psychische gezondheidstoestand. In samenspraak met uw advocate werd beslist om het gehoor stop te zetten. Verder blijkt uit uw verklaringen voor Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat-generaal dat u zich aansluit bij de verklaringen van uw broer H.(...) D.(...) (O.V.6.669.930).

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de Belgische asielinstanties uw originele geboorteakte en een verwijzingsbrief van Mevr. D.(...) E.(...) voor.

B. Motivering

U verklaarde schriftelijk voor het Commissariaat-generaal dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde vluchtredenen als diegene die werden aangehaald door uw broer H.(...) D.(...) (O.V.6.669.930). In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas. Bijgevolg kunnen deze redenen ook wat u betreft niet weerhouden worden. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw broer is genomen, dient verwezen te worden naar zijn beslissing die zich in het administratieve dossier bevindt.

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document, met name uw originele geboorteakte, kan deze conclusie niet wijzigen aangezien zij louter persoonsgegevens bevat, die hier niet ter discussie staan. Wat betreft de verwijzingsbrief naar een psychiater van Mevr. D.(...) E.(...), dient te worden opgemerkt dat hierin melding wordt gemaakt van het overlijden van uw vader in 2000 en uw moeder in 2009, maar dat hierin nergens melding wordt gemaakt van de problemen die uw broer H.(...) D.(...) aanhaalde ter staving van zijn asielaanvraag. Derhalve wijzigt deze verwijzingsbrief evenmin iets aan bovenstaande beslissing.

Volledigheidshalve dient hieraan toegevoegd te worden dat ik ook voor de echtgenote van uw broer, M.(...) M.(...) (O.V.6.669.930), een weigeringsbeslissing nam voor wat betreft het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar broer, H.D. Zij roept geen eigen redenen in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr.61 565 van 16 mei 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van H.D. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker voert tegen de vaststelling dat elk bewijs van de vervolgingsfeiten ontbreekt aan dat hij niet anders kan dan te stellen dat hij geen bewijs heeft. Er dient volgens verzoeker op te worden gewezen dat hij, zijn echtgenote en zijn zus gedurende vele uren werden verhoord en dat zij volledig gelijklopende verklaringen hebben afgelegd. Verzoeker citeert enkele paragrafen met betrekking tot de bewijsvoering uit de Procederegids van UNHCR en vervolgt met de overweging uit de bestreden beslissing dat hij weinig concrete informatie kon geven over de identiteit van zijn belagers en de namen niet kende van de mensen die de dreigtelefoons pleegden. Hij herhaalt dat hij enkel kan stellen dat hij problemen heeft gekend naar

aanleiding van de klacht die hij neerlegde tegen majoor K. éénmaal hij te weten was gekomen dat zijn moeder slachtoffer was geweest van geweld in 2008. Verzoeker benadrukt dat het nogal evident is dat zijn belagers hun identiteit niet kenbaar gemaakt hebben. Hierbij verwijst verzoeker naar het uitgebreid medisch attest dat hij als bijlage bij het verzoekschrift voegt en waaruit blijkt dat zijn zus ernstige psychische problemen heeft waardoor zij geen verhoor kon afleggen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en ook bij het Commissariaat-generaal het gehoor werd stilgelegd.

In een volgend onderdeel stelt verzoeker met betrekking tot zijn onaannemelijke reisroute dat hij zijn vlucht en deze van zijn echtgenote en zijn zus heeft georganiseerd via een smokkelaar en dat hij niet veel vragen heeft gesteld aan deze persoon die enkel stelde dat verzoeker en zijn familie konden vertrekken wat voor verzoeker het belangrijkste was. Verzoeker oppert dat zij voor de reis naar België volledig afhankelijk waren van de smokkelaars die zij gewoon volgden en dat zij om die reden niet veel informatie konden geven over de gevolgde reisroute. Verder beweert verzoeker niets te weten over de visumaanvraag van zijn zus bij de Italiaanse ambassade in Jerevan en enkel contact te hebben opgenomen met de smokkelaar om de reis naar België te organiseren.

Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoeker de actualiteit van zijn vrees niet bewijst, meldt verzoeker dat hij, zijn echtgenote en zus niet weten of zij officieel gezocht worden of in beschuldiging werden gesteld, maar hieruit niet kan afgeleid worden dat zij de actualiteit van hun vrees niet bewijzen. Verzoeker benadrukt dat hij een officiële klacht heeft ingediend tegen de majoor die schuldig was aan de geweldpleging op zijn moeder en hij het risico loopt op vervolging zolang deze klacht niet is ingetrokken. Volgens verzoeker hangt de actualiteit van de vrees niet af van de vraag of hij officieel in beschuldiging werd gesteld. Verzoeker besluit dat de beslissing niet op afdoende wijze werd gemotiveerd.

2.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 52 van de vreemdelingenwet aangezien verzoeker verzuimt uiteen te zetten op welke wijze hij dit wetsartikel geschonden acht. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291). Het middel is evenmin ontvankelijk voor zover daarin de schending van "artikel 48/1" van de vreemdelingenwet wordt aangevoerd vermits dit wetsartikel niet bestaat.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De bestreden beslissing is gestoeld op de vaststelling dat verzoeker zijn problemen naar aanleiding van de klacht tegen majoor K.A. niet aannemelijk heeft gemaakt omdat elk overtuigend bewijs ontbreekt. Bovendien gaf verzoeker volgens de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen concrete informatie weer over zijn belagers en kon hij zijn reisroute niet aannemelijk maken. Daarnaast hebben verzoeker en zijn familieleden hun belangrijkste identiteitsdocument, met name hun Armeens paspoort, niet voorgelegd aan de Belgische asielinstanties. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt tevens vast dat verzoeker zijn actuele vrees niet aannemelijk maakt aangezien hij en zijn echtgenote niet meer geïnformeerd hebben naar de huidige stand van zaken met betrekking tot hun problemen en niet weten of zij vandaag nog officieel worden gezocht. De documenten die verzoeker heeft bijgebracht wijzigen niets aan de conclusie dat er geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat in hoofde van verzoeker.

2.5. Van iemand die vervolgd wordt en daarom besloot te vluchten mag in redelijkheid worden verwacht dat deze de omstandigheden en de plegers van de vervolgingsfeiten nauwkeurig kan beschrijven, zich op zijn minst informeert omtrent de stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te vergewissen over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Door in zijn middel te bevestigen dat hij geen bewijs kan voorleggen en de identiteit van zijn belagers niet kent, brengt verzoeker de concrete motieven van de bestreden beslissing niet aan het wankelen. Verzoeker gaf overigens blijkens het gehoorverslag zelf aan dat hij er niet aan heeft gedacht een kopie van zijn klacht te vragen wat weinig aannemelijk is gelet op de beweerde ernst van de zaak (stuk 5, gehoorverslag CGVS 23/11/2010, p. 23). Verzoekers stelling dat de 3 leden van het gezin gelijklopende verklaringen hebben afgelegd en zijn

verwijzing naar de paragrafen met betrekking tot de bewijsvoering uit de Proceduregids doen geen afbreuk aan de vaststelling dat elk concreet bewijs ontbreekt, noch aan de conclusie dat zijn vermeende problemen elk actueel karakter ontberen. In de gehoorverslagen kan immers worden gelezen dat verzoeker, noch zijn echtgenote weten of hij vandaag officieel gezocht, verdacht of beschuldigd wordt in Armenië en dat hij niet meer heeft geïnformeerd naar de stand van zaken (stuk 5, gehoorverslag CGVS 23/11/2010, p. 22-23; stuk 6, gehoorverslag echtgenote CGVS 23/11/2010, p. 15-16). Waar verzoeker beweert dat uit die onwetendheid niet kan afgeleid worden dat hun vrees niet langer actueel is, wijst de Raad erop dat van verzoeker in het kader van de op hem rustende bewijslast mag worden verwacht dat hij met concrete gegevens aantoont dat hij vervolging riskeert zolang de klacht tegen de majoor niet is ingetrokken waar verzoeker niet in slaagt. Het is geenszins onredelijk om uit het totale gebrek aan bewijs te besluiten dat er geen gegronde vrees voor vervolging en evenmin een actueel risico op het lijden van ernstige schade bestaat in hoofde van verzoeker.

2.6. Het betoog over de psychische gezondheid van zijn zus en het "certificat médical circonstanciée" dat hij als bijlage aan zijn verzoekschrift toevoegt, zijn niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing aan te tasten. Het feit dat de toestand van zijn zus het gehoor bemoeilijkt laat immers de vaststelling ongemoeid dat verzoeker zelf verklaarde dat zijn zus in Armenië geen problemen kende losstaand van zijn problemen (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 22). Bijgevolg ziet de Raad niet in waarom de psychische toestand van verzoekers zus aanleiding zou kunnen geven tot een motiveringsgebrek in de bestreden beslissing of aanleiding zou zijn om over te gaan tot de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.7. Onduidelijkheid omtrent de reisweg houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Verzoekers bewering dat hij volledig afhankelijk was van de smokkelaar en zijn verklaring dat hij zijn reisdocumenten nooit persoonlijk getoond zou hebben (stuk 5, gehoorverslag CGVS 23/11/2010, p. 9) zijn onmogelijk in overeenstemming te brengen met de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat elke persoon die de Schengenruimte binnenkomt aan een strenge individuele controle wordt onderworpen (stuk 17, Landeninformatie, Antwoorddocument 'Toegang Schengenzone'). In zijn verzoekschrift betwist verzoeker de correctheid van deze informatie niet. Hij brengt verder geen enkel begin van bewijs aan van de manier waarop hij de grenscontroles zou hebben omzeild, waardoor kan worden besloten dat verzoekers versie van zijn reisweg volstrekt onaannemelijk is.

2.8. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van de overige aangevoerde artikelen van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, in al zijn onderdelen ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN